

Da man i nogle Kommuner ved Paaligningen af Skatterne for 1915—16 ikke har taget Hensyn til de som Følge af Dyrtiden paakrævede kommunale Foranstaltninger, medens man i andre Kommuner i større eller mindre Grad har regnet med de foreliggende vanskelige Forhold, synes det mindre rigtigt at opkræve det for 1915—16 for lidt paalignede Beløb som Tillægsskat for 1916—17 og det for 1916—17 for lidt paalignede som Tillægsskat for Aaret 1917—18. Mindretallet kan derhos ikke anse det for nødvendigt, at der med Hensyn til Udskrivningen af disse Tillægsskatter, der dog kun vil udgøre en mindre Procentdel af de samlede kommunale Skatters Beløb, gives Adgang til Indførelse af helt nye Regler for Skatteudskrivning. Mindretallet foreslaar derfor de nødvendige Beløb udskrevet efter de samme Regler som de ordinære Kommuneskatter. Man har dog anset det for ønskeligt, at der, for saa vidt angaar den Del af Beløbet, der skal paalignes som personlig Kommuneskat, aabnes Adgang til at fritage Skatteydere med smaa Indkomster, og har ment, at de efter Statsindkomstskatteloven skattefrie Beløb burde være Minimumsgrænser. Ligeledes har man ment at burde give København og Frederiksberg samt de Kommuner, der ikke benytter Kildetillægene til Indkomsterne ved den almindelige Ansættelse til Kommuneskat, Adgang til at opkræve en særlig Formueskat paa indtil 25 pCt. af Statsformueskatten.

Da de af Mindretallet foreslaaede Ændringer i Lovforslaget er saa gennemgribende og desuden danner en Helhed, har man anset det for rigtigst at forme disse som et Forslag til en ny Affattelse af Lovforslaget.

Et andet Mindretal (Ellinger) finder Anledning til at gøre følgende Bemærkninger: Ved Lov er der givet Regeringen en udstrakt Beføjelse til at træffe Foranstaltninger for at modvirke Dyrtiden, og Fremsættelsen af nærværende Forslag maa være et Udtryk for, at man ikke er i Stand til at udrette mere, end sket er.

Der vil imidlertid ikke kunne naas noget nævneværdigt paa det omhandlede Omraade ved det i Regeringsforslaget foreslaaede, og Mindretallet er afgjort Modstander af, at Kommunerne faar en udstrakt Ret til med Statstilskud at træffe Foranstaltninger til Befolkningens Forsyning med Livsnødenheder og til i dette Øjemed at indrette sig Skattelove, ganske som de selv lyster, ligesom man ogsaa maa gaa imod det Udslag af det kommunale Selvstyre, at een Kommunes Bestyrelse skal kunne bestemme, hvad der skal foretages i en anden Kommune. For at lette en Række Kommuner for de ved Indkaldelserne og Dyrtiden foranledigede Byrder og for at modvirke Dyrtidens Følger for en stor Mængde Mennesker burde Staten:

ophæve Begrænsningen ($\frac{1}{4}$ Mill. Kr.) af Statens Tilskud til de kommunale Hjælpekasser, saaledes som foreslaaet i § 9; tilvejebringe et Tilskud saavel til de alderdomsunderstøttede og smaatstillede Enker med Børn som til løbende Understøttelse af anerkendte Arbejdsløsheds- og Sygekasser;

give Kommuner, som maa afholde store Udgifter paa Grund af de overordentlige Forhold, Midler til Hjælp hertil; give Dyrtidstillæg til Statens Tjenestemænds Lønninger og Pensioner op til bestemte Grænser.

Den store Virksomhed her i Landet og den dermed følgende ringe Arbejdsløshed har gjort det meget lettere for Befolkningen at komme igennem de dyre Tider, end det maatte befrygtes; og skete det ovenfor anførte, er der indtil videre ikke større Opgaver at løse end saadanne, som kan magtes af Kommunerne og det private Initiativ paa normal Maade.

Idet Mindretallet i øvrigt skal henvise til sit Ændringsforslag om en anden Affattelse af Lovforslaget, skal det kun bemærke:

Mindretallet foreslaar, at Kommunerne — foruden Ret til at opkræve indtil 25 pCt. af Statsformueskatten, for saa vidt Kildeartstillægene ikke er tagne i Anvendelse — faar Andel i Krigsskatten og, for saa vidt dette ikke skulde slaa til, da kan forhøje